- רבא אמר מהכא קרבנו ולא הגזול

Rovo said, from here; 'his Korbon', but not a stolen one

OVERVIEW

Our גמרא גמרא רבא maintains that we derive the rule of יאוש אינו קונה from the of אינו קונה of (קרבנו (ולא הגזול). There seems to have been some confusion whether the text should read רבא or רבא. Our תוספות confirms that the text reads

רבא גרסינן ולא רבה מדקאמר חד מינייהו רב פפא אמר -

The text reads רבא, but not רבה, since the גמרא concluded, 'רבא (not רבא) said one of them' -

ולא היו טועים אלא בין רב פפא לרבא שהיה רבו -

And they would only make a mistake between רבא and רבא who was the teacher of פ"כ -

רבא הן - רבא הן אומר רב פפא דברים בסתם היו סבורים שדברי רבא הן - And occasionally when ר"ב would state things anonymously they would assume that these are the statements of רבא, therefore when רב פפא made a statement regarding יאוש it was mistakenly attributed to רבא, even though רבא maintains the exact opposite; this is how the error may have happened -

- ²אבל בין דברי רב פפא לדברי רבה לא היו יכולין לטעות However there could not have been a mistake to be confused between the rulings of ד"ם and the rulings of רבה.

תוספות continues to clarify the גירסא:

ולעיל (דף סו,ב) גרס אמר ליה³ רבא משכבו ולא הגזול כולי

And previously the text reads; אב" said to אב" when it states משכבו ולא הגזול, etc. –

תוספות anticipates a difficulty with this גירסא:

אף על גב דרבה הוה בר פלוגתיה דרב יוסף ולרבה הקשה אביי -

² Therefore since the אמרא attributes this mistake, we must conclude that one statement was made by דבא and the other by אבא, but not by רבא, but not by רבא.

אביי there asked a question on אבי, who maintained אביי, from the ברייתא of קרבנו ולא הגזול. According to תוספות it was אבי (not חבר) who responded to אביי.

And even though that it is רבה (not רבא) who is the dissenting partner of יוסף, and אביי directed his question to רבה, ⁴ so how can תוספות state that רבא replied to אביי –

responds that nevertheless -

רבה עצמו לא השיב לו כלום אלא רבא השיב לו -It is necessary to say that רבה himself did not answer anything to אביי, but rather רבא answered אביי, we must say this -

- ⁵מדפריך הכא והא רבא הוא דאמר דגזל קרבן דחבריה וקאמר דחד מינייהו רב פפא אמרה מדפריך הכא והא רבא here asks (on the statement of רבא here that מרא הפריש, 'but it is who stated that אזל קרבן דחבריה to which the רבא replied and said that ד"כ made one of these statements; proving that both here and previously the רבא ורבא וורכא וו

תוספות offers an additional proof that the גירסא in the previous מברא is רבא

וכן משמע דבכל הספרים גרס לעיל אמר ליה רבא - רבא' previously), for all the texts read; רבא'

And it also seems so (that we are גורס רבא previously), for all the texts read; 'בבא' said to him' -

רבה השיבו הוי ליה למימר אמר ליה ולא היה צריך להזכיר רבה כיון דמקשה לרבה - And if גמרא (not אביי replied to אביי (as the other גירסא claims), the גמרא should have merely stated, 'he said to him', for it is not necessary to mention by name since אביי was asking רבה directly; the fact that the גמרא mentions a name, indicates that it was not רבא, (but רבא) who responded to אביי, so it is necessary to say that here too the גירסא; otherwise there is no contradiction.

תוספות offers an additional proof that the גירסא here is רבא:

רכן משמע בהניזקין (גיטין דף נה,ב ושם) דרבא אית ליה דיאוש כדי לא קני 6 - And it also seems in רבא that רבא maintains that יאוש alone is not קונה (as it states here) -

_

⁴ If we assume that the גירסא there (סו,ב (סו,ב (as תוספות is suggesting now), then we will be required to assume that the text here too reads רבה because we are contrasting these two statements; the statement here that יאוש לא קני and the statement previously by the same author which indicates that יאוש קני.

⁵ The מכרא מכרא גמוב a contradiction between what was said here (that אמר לא קני) and what was said previously (on מוּר, that אוֹל קרבן דחבריה which indicates that אוֹל קרבן דחבריה. It is therefore necessary to assume that the same person made both statements; otherwise there is no contradiction. From the fact that the אמרה concludes אמרא מכרא שהם יו indicates that it was אמרה שהם who (purportedly) made both statements and since שהם שהם שהם על המבא המבא שהם יו may be confused with רבא one of these two statements was mistakenly attributed to אבר. It cannot be that הבא (purportedly) made these two statements since he would not be confused with "ה"ב.

⁶ See 'Thinking it over'.

רבא 8 כולי מינה למאי נפקא מינה בעי רבא רבעי רבא דבעי רבא מינה ברשותיה משעת גניבה או משעת הקדש למאי נפקא מינה דבעי רבא For רבא queried there; when the רבנן placed it in his possession, was it placed there from the time he stole it or from the time he made it הקדש; the difference would be regarding, etc. This concludes the citation from the גמרא there. חוספות משעת יאוש כבר הוא ברשותיה לכל הפחות משעת יאוש כבר הוא ברשותיה ברשותיה יאוש קני לכל הפחות משעת יאוש כבר הוא ברשותיה ברשותיה אוש קני לכל הפחות משעת יאוש כבר הוא ברשותיה ברשותיה האום ברשותים ברשות

And if אונה is קונה (according to רבא) so it is already in the גנב at least from the יאוש כדי לא קני onwards! This proves that רבא maintains יאוש כדי לא קני.

תוספות offers yet another proof that it is רבא who maintains יאוש לא קני:

- רבא רחמא בר פלוגתיה דרמי בר חמא משמע התם דאית ליה דיאוש לא קני 12 והתם רבא דהוא בר פלוגתיה דרמי בר חמא It appears from there that רבא maintains יאוש לא קני, and there it is referring to (חסד הבי) for it is אם who is the dissenting adversary of רבה (חסד הבי הוע חסד הביים) וועפל in a previous generation).

תוספות anticipates a difficulty:

והא דאמר רבא בפרק אלו מציאות (בבא מציעא דף כו,ב) גבי מציאה -

 $^{^7}$ The ברייתא there stated if one stole an animal and was then מקדיש it and then he was ברייתא he only pays קרן וכפל for the stealing but not שבה ומכירה for the טביחה ומכירה, for the רבנן placed in his רשות since he was אמקדיש it (it is considered that if he was חביה it outside the אור he is liable for שהוטי חוץ. Since it is in his חבר he is own animal. רבא queried, in the case where he was גנב it, at what point did the חכמים place it in the אניבה of the גניבה, or (later) from the time of הקדש.

⁸ The practical difference will be if the animal was shorn or it gave birth between the גניבה and the הכמים. If the הכמים placed it in his רשות from the time of גנב belong to the גיזות וולדות belong to the גניבה, if however if it is in his חשות only from the time of גיזות וולדות onwards, he must return the גיזות וולדות onwards, he must return the גיזות וולדות belong to the owner.

⁹ What is the relevance of s'ברשות, query; even if we assume that the הכמים placed it ברשות from the time of הקדש nevertheless the גוב will own the גיזות וולדות from the time of יאוש. The owners were certainly גוב before the גוב before the מייאש it (otherwise it cannot become רבא only from the time of רבא consider that perhaps it belongs to the הקדש it belongs to him from the time of יאוש קני it belongs to him from the time of יאוש קני אוש קני it belongs to him from the time of יאוש קני אוש קני.

¹⁰ The משנה there states that if someone stole (then died) and he left over the stolen item to his heirs, they are exempt from repaying the original owner. רמי בר המא derived from this מענה that משנה that יורש כרשות לוקה דמי meaning that just as if a אינוי רשות sold something (after יאוש the buyer acquires it with יאוש and is not obligated to return it to the owner. The same applies to the heirs that they acquire it with יאוש ושינוי רשות and are not required to return the stolen item to the owner.

¹¹ רבא disagrees with רב" (see footnote # 10) and maintains that the possession of the יורש is not the same as the possession of the לוקח and the יורשים must return the stolen item (for the item still belongs to the owner since there was no משנה (for לאו לאו כרשות יורש לאו כרשות לוקח and משנה states that they are exempt, it is discussing a case where the יורשים already consumed the item and it does not exist, so they are not required to pay the owners since they did not steal it.

¹² See footnote # 11. If יאוש קני then even if ברשות לוקח דמי they should not be obligated to return it (even if they did not consume it) since they acquired it through יאוש and they did not steal it.

And that which ברק אלו מציאות regarding a found object -

נטלה לפני יאוש על מנת לגזלה עובר בכולן - 13

If a person took the מציאה before the owner was מיאש with the intent to steal it, he transgresses all of the prohibitions mentioned there -

ואף על גב דאהדריה בתר יאוש מתנה בעלמא הוא דיהיב ליה ¹⁴-.

And even if he returned the item to the owner after יאוש, he is merely giving him a gift, and it is still considered that he transgressed these איסורים. This (seemingly) indicates that יאוש קני.

תוספות responds that -

ציאוש לא קני מכל מקום כיון דהועיל יאוש למוכרה או להקדישה חשיב גזלן:
Even though יאוש לא קני nevertheless he is considered a גזלן since the יאוש was effective to the extent that he can sell it or be מקדיש it and it would be an effective or מכירה or יאוש has the power to remove it from the owner's possession entirely through הקדש or מכירה, therefore it is not considered returning an object to its owner, since it is somewhat removed from the original owner. 15

SUMMARY

It is רבא (not רבה) who maintains יאוש לא קני.

THINKING IT OVER

¹⁷ See footnote # 6.

 $^{^{13}}$ רבא enumerates the following prohibitions; לא יוכל להתעלם, לא יוכל להתעלם.

 $^{^{15}}$ See נחלת משה and אילת.

¹⁶ See footnote # 1.

 $^{^{18}}$ See יד דוד and נחלת משה.